

РЕШЕНИЕ

№ 315

гр. Пловдив, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Силвия Ал. Цанкова

Членове: Екатерина Ст. Роглекова
Спасимир Сп. Здравчев

при участието на секретаря Анелия Ас. Деведжиева
в присъствието на прокурора Светлозар Н. Чераджийски
като разгледа докладваното от Силвия Ал. Цанкова Въззивно
административно наказателно дело № 20225300601677 по описа за 2022
година

Производството е по реда на Глава XXI НПК.

Образувано е по протест на Районна прокуратура-Пловдив срещу Решение №260633 от 27.10.2021г., постановено по НАХД № 3602/2020г. по описа на ПРС, 7-ми състав, с което обвиняемият Д. И. Д. е признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК, за това, че на 29.12.2018 г. в гр. Пловдив, като **** и ***** търговско дружество „Г.“ЕООД, в 30-дневен срок от спиране на плащанията по публично парично задължение в размер на 20000 лв. по наказателно постановление №27-0000670/08.11.2018 г., издадено от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, Дирекция „Инспекция по труда“-гр. Шумен, влязло в сила на 28.11.2018 г., не е поискал от Окръжен съд гр. Пловдив да открие производство по несъстоятелност.

С депозирания първоначален протест, подаден в законовия срок, се аргументира несъгласие с първоинстанционното решение, като се твърди, че същото е незаконосъобразно. Акцентираще се върху твърдението, че ПРС е

приел в мотивите си нови фактически положения, излизащи извън рамките, очертани в постановлението на прокуратурата по чл.375 от НПК, с което е игнорирал разпоредбата на чл.378, ал.3 от НПК да върне делото на прокурора. Въз основа на изложените съображения се претендира отмяна на първостепенния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане на първоинстанционния съд. В *допълнението* към протеста, *депозирано на 03.08.22г.* са изложени нови съждения, според които повдигнатото на обвиняемия Д. обвинение се доказва по безспорен начин чрез събраните по делото доказателства. Твърди се, че със своето бездействие през инкриминирания 30-дневен период от 29.11.2018 г. до 28.12.2018 г. обвиняемият е осъществил от обективна страна състава на престъплението по чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК, тъй като след като е изпаднал в неплатежоспособност не е поискал пред ПОС откриване на производство по несъстоятелност спрямо управляваното и представлявано от него, търговско дружество "Г." ЕООД. От изложението на допълнението към протеста е изводимо становището, че според прокурорът към приетата от ПРС по-ранна дата за възникване на неплатежоспособността /31.12.2017г./ липсва субективна съставомерност на деянието чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК, която обаче е била налична около година по-късно, когато търговското дружество е спряло плащанията си по инкриминираното задължение към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, Дирекция „Инспекция по труда“-гр. Шумен. С изложеното прокурорът аргументира твърдението, че именно 29.12.2018г. е датата на престъпното бездействие /която е била приета и в постановлението по чл.375 от НПК/, което се субсумира под разпоредбата на чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК. Претендира се първоинстанционното решение да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане на друг състав на ПРС поради допуснати съществени процесуални нарушения, като алтернативно се добавя и искането да бъде постановено ново решение, с което обвиняемият да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК .

С протеста и допълнението към него не се иска събиране на нови доказателства.

С определението си, постановено по реда на чл.327 от НПК, въззивният съд е приел, че за правилното решаване на делото не се налага разпит на обвиняемия и свидетели, както и изслушване на вещи лица, поради

което и не бе проведено въззивно съдебно следствие.

В хода на съдебното производство пред въззивната инстанция, представителят на Пловдивската окръжна прокуратура поддържа подадения протест и допълнението към него по изложените в тях съображения. Пледира за осъдително решение, като изразява несъгласие с правните изводи на ПРС, според които приетата от държавното обвинение инкриминирана дата не е датата, на която е осъществено престъпното бездействие, субсумиращо се под разпоредбата на чл.227б, ал.2, вр. ал.1 от НК. Акцентира се върху наличните по делото доказателства, според които през месец юли 2018г. /т.е. около половин година след приетата от ССЧЕ, а и от гражданския съд, дата на възникване на неплатежоспособността/ от името на търговското дружество са били извършвани плащания, въз основа на което се аргументира претенцията, че неплатежоспособност е настъпила именно тогава, когато не е изпълнено паричното задължение, което е било изискуемо. При условията на алтернативност се поддържа и предложението за връщане на делото на първата инстанция поради допуснати от нея съществени процесуални нарушения.

Процесуалният представител на обвиняемия Д.–адв. Г. оспорва депозирания протест срещу първоинстанционното решение, намирайки същия за неоснователен и като такъв моли въззивния съд да го остави без уважение и да потвърди решението на ПРС, като обосновано и законосъобразно. Обв.Д. не се явява, редовно призован по делото.

Пловдивският окръжен съд като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл.314 от НПК, намира за установено следното:

Производството пред първата инстанция е протекло по реда на диференцираната процедура по Глава XXVIII НПК при внесено постановление на прокурор при ПРП с предложение за освобождаване на обвиняемото лице от наказателна отговорност по реда на чл.78а от НК. За да постанови обжалваното решение, с оглед спецификата на особените правила, установени в Глава XXVIII НПК, първостепенният съд надлежно е приобщиц събраните на досъдебното производство доказателства и доказателствени средства на основание чл.378, ал.2 от НПК, като във връзка с направено от

страна на защитата искане е назначил ССЧЕ, приобщавайки преди това Решение №640/22.11.2019г. на ПОС по дело по несъстоятелност №89/2019г., с което процесното дружество е било обявено в несъстоятелност, като е обявена неплатежоспособността му с начална дата 31.12.2017г.

Видно от мотивите към протестираното решение, ПРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

Обвиняемият Д. И. Д. е роден на *****г. в *****, живее в същото село. Той е б., български гражданин е, има средно образование, разведен е, безработен, неосъждан, има ЕГН *****.

Обвиняемият Д. бил ***** на „Г.“ ЕООД, със седалище с. Маноле, обл. Пловдив. Дейността на дружеството била отглеждане на домашни птици. Д. не успял да развие успешна търговска дейност с посоченото дружество и през 2016 г. започнал да осъществява охранителна дейност чрез посоченото юридическо лице.

През 2018 г. била предприета проверка от инспектори при Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Шумен на дружеството, управлявано от Д., във връзка спазване на трудовото законодателство, като били констатирани нарушения на Кодекса на труда. За санкциониране на констатираните административни нарушения било издадено НП от **** на Дирекция „Инспекция на труда“ – гр. Шумен с № 27 – 0000670/08.11.2018 г., с което се налагала имуществена санкция в размер на 20 000 лв. /двадесет хиляди лева/. Наказателното постановление било връчено лично на Д. на 14.11.2018 г. посредством куриерска фирма „Булпост“, за което обвиняемият се подписал лично в определеното за това място в разписката. Наказателното постановление влязло в законна сила на 28.11.2018 г., като *****ят на дружеството Д. не погасил публичното задължение на управляваното от него дружество, респ. не извършил никакви плащания по процесното наказателно постановление поради трайно влошеното финансово състояние на юридическото лице.

Видно от изготвената в хода на досъдебното производство СГЕ /л.15 от ДП/, подписите за „получател на пратката“ в представените шест броя известия за доставяне, са изпълнени от обв.Д..

Въз основа на горното, прокуратурата е приела, че от 29.11.2018г. дружеството „Г.“ ЕООД е спряло плащанията си по въпросното публичноправно задължение, като е отброила 30-дневния срок за инициране на производство по несъстоятелност до 28.12.2018г., инкриминирайки следващата дата 29.12.2018г. като момент на осъществяване на престъпното бездействие, субсумирано под разпоредбата на чл.227б, ал.2, вр. ал.1 от НК.

В хода на първоинстанционното съдебно следствие е приложено от защитата Решение №640/22.11.2019г. на ПОС по дело по несъстоятелност

№89/2019г., с което процесното дружество е било обявено в несъстоятелност, като е обявена неплатежоспособността му с начална дата 31.12.2017г. Направено е искане за назначаване на ССЧЕ, каквато не е била изготвена в хода на досъдебното производство и същото е уважено от ПРС.

Според заключението на изготвената и приета от първостепенния съд като неоспорена от страните, съдебно-счетоводна експертиза дружеството, на което е бил ***** и ***** на капитала обв.Д., е извършило последните си плащания във връзка с търговската си дейност, в случая на публични задължения, на 06.06.2018 г. в размер на 185 лв. и на 07.07.2018 г. в размера на 1 183,62 лв. Според вещото лице, към този момент обаче, юридическото лице отдавна вече е изпаднало в невъзможност да поеме с наличните си парични средства и активи натрупаните задължения, независимо кой от показателите за ликвидност би използван, като този момент е настъпил към 31.12.2017 г. Вещото лице е приело, че към 31.12.18 г. дружеството „Г.“ ЕООД е подобрило финансовото си положение, доколкото стойностите на коефициентите за финансова автономност и задлъжнялост били приемливи, за разлика от предходната година, когато към 31.12.17 г. тези коефициенти били отрицателни, което показвало начален етап на декапитализация /разрушаване на капитала, така, че дружеството все повече губи способността за погасяване на натрупаните задължения/.

Изложената фактическа обстановка е приета за безспорно установена въз основа на приобщените по реда на чл.378, ал.2 от НПК доказателства и доказателствени средства: гласните доказателствени средства – показанията на свидетелката И., протоколи на публичен изпълнител при ТД на НАП-Пловдив /л.23-26 от ДП/, справка за проучено имуществено състояние и категоризация на задължено лице /л.27-30 от ДП/, удостоверение за финансово състояние на процесното дружество /л.32-33 от ДП/, протокол-решение на „Г.“ЕООД /л.35-45 от ДП/, уведомление от ТД на НАП-Пловдив /л.56 от ДП/, справка за задължения /л.57-59 от ДП/, НП от **** на Дирекция „Инспекция на труда“ – гр. Шумен с № 27 – 0000670/08.11.2018 г. /л.66-67 от ДП/, известие от „Български пощи“ ЕАД за получена пратка /л.68 от ДП/, Решение №640/22.11.2019г. на ПОС по дело по несъстоятелност №89/2019г. /приложено в хода на СП пред ПРС/ и др. писмени доказателства по делото, както и от заключенията на назначените по делото СГЕ и ССЧЕ.

Макар да не го е посочил изрично, първостепенният съд е приел, че доказателствата, въз основа, на които е установена за несъмнена фактологията по делото, са непротиворечиви, поради което и предвид разпоредбата на чл.305, ал.3, изр. 2 от НПК не са изложени съображения относно това кои

доказателства се възприемат и кои се отхвърлят. В изпълнение на законово вмененото му задължение за служебна проверка правилността на решението в цялост, както и за извършване на собствен доказателствен анализ, настоящият съдебен състав намира за необходимо да посочи следното:

Гореизложената фактическа обстановка принципно се споделя от настоящата въззивна инстанция като се налагат няколко уточнения. В основата на своите фактически изводи въззивният съд постави част от писмените доказателства по делото-известие от „Български пощи“ ЕАД за получена пратка /л.68 от ДП/, удостоверяващо полученото от обвиняемия НП от **** на Дирекция „Инспекция на труда“ – гр. Шумен с № 27 – 0000670/08.11.2018 г., Решение №640/22.11.2019г. на ПОС по дело по несъстоятелност №89/2019г.

Така от известието от „Български пощи“ ЕАД за получена пратка /л.68 от ДП/ е видно, че процесното наказателно постановление било връчено лично на Д. на 20.11.2018г., а не на 14.11.2018 г., както погрешно е прието от районния съд, а и от първостепенната прокуратура. Изложената корекция във фактическата обстановка е несъществена и не променя следващите от въпросната дата правни изводи, а именно, че наказателното постановление е влязло в законна сила на 28.11.2018 г. /бидейки обжалваемо в 7-дневен срок от връчването му/. На следващо място, безспорно установен факт по делото, намерил своето отражение и в постановлението на прокуратурата, е, че до 28.12.2018г. обвиняемият не е предприел надлежни действия, сезирайки ПОС за откриване на производство по несъстоятелност.

Въззивният съд възприе, подобно на първия съд и кредитира изцяло събраните в хода на досъдебното и съдебното производство доказателства. Възприе и изводите на изготвената в първата процесуална фаза СГЕ, както и заключението на изготвената в хода на съдебно следствие пред ПРС съдебно-счетоводна експертиза, при все, че второто кореспондира и с началната дата на неплатежоспособността на дружеството, приета от Решение №640/22.11.2019г. на ПОС по дело по несъстоятелност №89/2019г., което има силата на пресъдено нещо.

За да вземе становище по претенциите на прокуратурата, инкорпорирани във въззивния протест, на първо място окръжният съд следва да прецени петитума на искането, и по точно налице ли е съответен протест

на държавното обвинение. Внимателния преглед на цялостното съдържание на първоначалния протест, депозиран в срока по НПК, показва, че в същия не се съдържа искане относно признаването на обвиняемия за виновен по първоначално повдигнатото му обвинение /а само такава за връщане на делото на ПРС поради допуснати съществени процесуални нарушения/. Добавянето и на такава претенция след повече от половин година по-късно към първоначалната за връщане на делото на първостепенния съд, е извършено след изтичане на срока по НПК за депозиране на жалба и/или протест, поради което се явява просрочено. **Ето защо на практика не е налице „съответен протест“ на прокурора-такъв, съдържащ искане за признаването на обвиняемия за виновен по повдигнатото му обвинение, поради което въззивната инстанция нито разполага с правомощието да признае Д. за виновен в извършването на процесното престъпление против кредиторите при наличие на основания за това, нито пък това би могло да бъде сторено, ако делото бъде върнато в предходна процесуална фаза. Изложеното поставя въззивната инстанция пред ситуация, в която формално е наличен протест /подаден в срок/, но съдържанието на същия /такова, каквото е депозирано в рамките на законовия срок/ е негодно да доведе до решение с осъдителен диспозитив /нито от въззивната инстанция, нито от ПРС при евентуално връщане на делото в предходна процесуална фаза/, поради което единствената възможност за въззивния съд е да потвърди първостепенното решение.**

Макар въззивният съд да е поставен в ситуация на невъзможност да ревизира първостепенното определение в ущърб на обвиняемия, доколкото в протеста, а и в хода на съдебните прения бяха направени коментари по същество на делото, то уместно е да се изложат някои принципни бележки във връзка със същите.

За съставомерността на деянието по чл.227б, ал.2, вр. ал.1 от НК от обективна страна, е необходимо престъпният деец, действащ в качеството си на ***** и ***** търговското дружество или кооперация, в 30-дневен срок от спиране на плащанията, да не е поискал от съда да открие производство по несъстоятелност. С други думи, за съставомерността на деянието по чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК от обективна страна са релевантни два вида бездействие – спиране на плащанията, свързано с търговската дейност на дружеството и необявяване на неговата неплатежоспособност

пред съда в 30-дневен срок. Изпълнителното деяние на престъпния състав по чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК се осъществява чрез бездействие, при наличие на правно задължение за субекта да осъществи активно поведение-да поиска от съда да открие производство по несъстоятелност на търговското дружество или кооперацията, в 30-дневен срок от спиране на плащанията.

За съставомерността на бездействието по чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК е релевантно състоянието на неплатежоспособност, тъй като основанието за откриване на производство по несъстоятелност е търговецът, да е неплатежоспособен. Наказателният кодекс не съдържа легална дефиниция за понятието "неплатежоспособност", поради което съдържанието му следва да се извлече от нормите на специалния закон, какъвто е Търговският закон. Съгласно чл.608, ал.1 от ТЗ неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни изискуемо парично задължение по търговска сделка или правно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност, или задължение по частно държавно вземане; неплатежоспособността се предполага, когато длъжникът е спрял плащанията (ал. 2). Престъплението по чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК е умишлено, като може да бъде осъществено само при форма на вината - пряк умисъл.

В настоящия случай, по несъмнен и категоричен начин се установява, че към инкриминираната по делото дата-29.12.2018 г., обвиняемият Д. е имал качеството на ***** и ***** търговското дружество „Г.“ЕООД, и в този смисъл същият е годен субект на престъпление по чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК.

За да оправдае обвиняемия Д. по повдигнатото му обвинение, първоинстанционният съд е приел, че макар към инкриминираната дата управляваното и представлявано от обвиняемия търговско дружество „Г.“ЕООД да е имало изискуемо публичноправно задължение, то е било изпаднало в състояние на неплатежоспособност далеч преди посочения в обвинението период /около година по-рано/. Изведената от ПРС констатация в тази насока е основана на заключението на съдебно-счетоводната експертиза, което и въззивният съд намира за обективно, безпристрастно и компетентно дадено. Междувпрочем, експертното заключение кореспондира и с Решение №640/22.11.2019г. на ПОС по дело по несъстоятелност №89/2019г., ползващо се със сила на пресъдено нещо. Предвид това, че

дружеството на практика вече е било декапитализирано през 2018 г., то определено състоянието на неплатежоспособност е настъпило много по-рано от датата, на която прокуратурата е приела, че това е факт, като това е сторено, без да е назначена и изготвена в хода на досъдебното производство ССчЕ.

Няма спор, че по-ранната дата на изпадане в неплатежоспособност /31.12.2017г./ е обстоятелство, свързано със съществено изменение на фактическата обстановка, което е процесуално недопустимо да се направи от съда с акта по същество. Според тезата, застъпена в допълнителния протест, към тази ранна дата все още е липсвало задължение за дружеството, което да е било изискуемо. Такова задължение според прокурора е именно процесното, върху което обстоятелство се акцентира, обосновавайки претенцията относно постановяването на ново решение с признаване на обвиняемия за виновен по повдигнатото му обвинение. Акцентира се, че бездействието от страна на дееца трябва да е било съзнателен израз на неизпълнение на законово задължение за уведомяване на регистърния съд за откриване на производство по несъстоятелност. Това е така, доколкото, за да бъде съставомерно деянието по чл. 227б, ал.2 от НК от субективна страна, законът изисква деецът да е съзнавал, че има задължение за подаване на молба за откриване на производство по несъстоятелност по отношение на управляваното дружество /с оглед неговата неплатежоспособност и наличие на ликвидни и изискуеми задължения, които не са платени и не могат да бъдат покрити/, да съзнава ясно от коя дата тече за него законоустановения 30-дневен срок да стори това и независимо от тези обстоятелства да бездейства, и да не изпълни законоустановените си задължения.

Само по себе си изпадането в състояние на неплатежоспособност не може да обоснове само по себе си наличие на субективната страна на престъпление по чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК за обвиняемия, доколкото престъплението по чл.227 б, ал.2, вр. ал.1 от НК е такова на формално извършване и може да се осъществи само с пряк умишъл. Умишълът за престъплението следва да бъде изведен от конкретните факти по делото, а те от своя страна да държат сметка за житейската конкретност на отделния казус. Следва да се отчита, обаче и правната природа на престъплението по чл.227б, ал.2 от НК. Така според актуалната съдебна практика, в редакцията на чл.227б от НК, а и при всички случаи, в които в закона се предвижда определен срок, в който се дължи активно правомерно поведение /извършване на предписано действие/, не се касае за класическото

продължено престъпление, а законът предвижда краен срок, след изтичането на който деянието се счита довършено /от този момент несетне започва да тече и давностният срок-напр. Решение № 566/13.04.2004г. на ВКС по н.д. № 173/2004г., I н.о.; Решение № 312/16.05.2002г. на ВКС по н.д. № 88/2003г., II н.о/. Така според Решение № 312 от 16.05.2003 г. на ВКС по н. д. № 88/2003 г., II н. о., деянието по чл.227 б от НК се изразява в бездействие, несвързано с настъпване на конкретни съставомерни общественноопасни последици и същото се извършва в момента, следващ изтичането на срока, в който търговецът е бил длъжен да предприеме извършване на предписаното му действие, „затова до изтичането на 15-дневния срок /в тогава действащата редакция на чл.227б, ал.2 от НК срокът е бил 15, а не 30 дни/ бездействието е несъставомерно, а след изтичането му изпълнителното деяние е довършено“. В тази връзка следва да се посочи, че фактът на изпадането на процесното юридическо лице в неплатежоспособност, *****а невъзможност да обслужва задълженията си по търговски сделки, както и началният момент, от който дружеството е изпаднало в това състояние са безспорно установени въз основа на влязлото в сила решение на гражданския съд, което се ползва със силата на присъдено нещо. Преценката дали търговското дружество е могло да осъществява търговската си дейност, да обслужва текущите си задължения и дали е налице състояние на неплатежоспособност по смисъла на Търговския закон е направена в производство по несъстоятелност с крайния съдебен акт. Изпадането в неплатежоспособност и нейната дата са все факти, безспорно установени с влязлото в сила решение на гражданския съд, което се ползва със силата на присъдено нещо и същите не могат да бъдат променяни, както предлага прокуратурата с аргумент относно по-късното осъзнаване на тези факти от страна на дееца. Това е така, доколкото субективната страна на едно престъпление винаги се преценява върху обективната съставомерност на стореното, а не обратното.

Независимо от изложените коментари, касателни възраженията по същество на прокуратурата, примат има фактът, че при настоящата ситуация, е налице процесуална невъзможност да бъде постановен нов съдебен акт с признаване на обвиняемия за виновен по повдигнатото му обвинение, поради липсата на изричен протест, поради което и единствената законосъобразна възможност за въззивния съд с оглед на посочените съображения е да потвърди първостепенното решение.

При този изход на делото с основание сторените в хода на досъдебното и съдебното производство пред ПРС разноси следва да останат за сметка на държавата.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.378, ал.5, вр. чл.338, във вр. с чл.334, т.6 от НПК, ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260633 от 27.10.2021г. по НАХД № 3602/2020г. по описа на Районен съд-Пловдив, 7-ми състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____